

Arrest

nr. 305 250 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 juni 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 12 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in het dorp Gorgoray, in het district Haska Meyna van de provincie Nangarhar in Afghanistan. U groeide op in de wijk Majborabad van Jalalabad stad, district Jalalabad, provincie Nangarhar. U bent een soennitisch moslim.

U bent tot de derde graad naar school gegaan en werkte als kok aan de medische faculteit van de universiteit van Nangarhar.

Uw broer Z(...) K(...) was tewerkgesteld bij het Afghaanse nationale leger gedurende drie tot vier jaar. Hij raakte gewond ten gevolge van een mijnexplosie en kreeg een handicap aan zijn benen. Uw schoonbroer A(...), tevens uw paternale neef, werkte als tolk voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan. Daar uw broer en schoonbroer werkten voor het Afghaanse leger respectievelijk de Amerikanen, ontving uw familie in 2012 en 2013 bedreigingen van de taliban. In 2017 emigreerde uw schoonbroer en uw zus naar de Verenigde Staten van Amerika. Op de tweede dag na de machtsovername van de taliban, 15 augustus 2021, ging u naar het huis van uw neef A(...). Een dag later raakte uw broer Z(...) K(...) vermist bij de bazaar. Uw vader belde u op en gebood u niet naar huis te komen. Op de zesde dag na de machtsovername verliet u Afghanistan daar uw vader ongerust was dat u eveneens ontvoerd zou worden. Op de zevende dag zijn de taliban naar uw huis gekomen en beschuldigden zij uw vader van spionage. Op de achtste dag werd uw vader door de taliban ontvoerd. Later werd hij echter vrijgelaten met behulp en tussenkomst van de dorpsouderen. Aangezien de taliban uw vader bleven lastig vallen en eveneens naar u zochten, verhuisde uw vader naar Amanullahkhan.

U verliet Afghanistan aldus op 21 augustus 2021 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 3 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Tien maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op 18 juli 2023, hebben de taliban het huis in Amanullahkhan aangevallen. Sindsdien is uw vader vermist.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: uw originele taskara; kopieën van de taskara's van uw broer Z(...) K(...), uw moeder, uw zus; de originele bankkaart van uw broer; de originele ID-werkkaart van uw broer; een origineel certificaat van uw broer; originele medische documenten van uw broer; foto's van uw broer op zijn werk; foto's van uw broer in het ziekenhuis; foto's van u en uw broer; een certificaat van uw schoonbroer A(...); een foto van uw schoonbroer op zijn werk; een foto van uw schoonbroer en uw zus in de Verenigde Staten van Amerika; een document van de post; een enveloppe van post.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaarde u dat uw gehele familie bedreigd werd door de taliban omwille van het werk van uw broer Z(...) K(...) en uw schoonbroer A(...). U stelde dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vermoord zou worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan uw bewering broer te zijn van een militair geen geloof kan worden gehecht. Zo wordt opgemerkt dat u slechts beperkte kennis had over de tewerkstelling van uw broer en uw verklaringen hieromtrent slechts weinig coherent waren. Zo werd u gevraagd om te vertellen over Z(...) K(...) zijn tewerkstelling, maar was u niet in staat hier doorleefde verklaringen over af te leggen. U vermeldde op slechts zeer algemene wijze zijn rang, standplaats en het jaar van zijn indiensttreding, zonder meer. U wist vreemd genoeg niets te vertellen over zijn taken als 'breedmal' en evenmin wist u wie zijn commandant was (NPO, p. 8). Vervolgens was u niet in staat het incident waarin hij gewond raakte en zijn ziekenhuisopname behoorlijk te plaatsen in de tijd en legde u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Immers verklaarde u aanvankelijk dat uw broer gewond raakte in de twaalfde maand van 1391 (februari/maart 2013), terwijl u zichzelf later 'corrigeerde' en stelde dat hij in de zevende maand van 1391 (september/oktober 2012) gewond geraakt was en in de twaalfde maand van 1391 werd ontslagen uit het ziekenhuis (NPO, p. 8-9). Hoe dan ook zijn deze verklaringen niet in overeenstemming met een van de neergelegde ziekenhuisdocumenten van uw

broer (zie stuk 4.B). Overeenkomstig dat document zou uw broer namelijk in het ziekenhuis opgenomen geweest zijn van 9/3/1391 tot en met 11/7/1391 (29 mei 2012 t.e.m. 2 oktober 2012). Dat uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zijn met de informatie vermeld in het ziekenhuisdocument, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de coherentie van het voorgehouden relaas. Daar komt bij dat u na afloop van het persoonlijk onderhoud andermaal correcties maakte op uw verklaringen (zie mail van Meester H(...), d.d. 10 augustus 2023). Deze correcties betreffen louter post factum-verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, en kunnen om die reden niet serieus genomen worden. Ter staving van uw familieband met Z(...) K(...) legde u uw originele taskara en een kopie van zijn taskara neer. Deze stukken zijn een loutere indicatie van jullie identiteit daar uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen en nagemaakt, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. Bovendien legde u slechts een kopie van de taskara van Z(...) K(...) neer. Aan dergelijke kopieën kan nog minder bewijswaarde worden gehecht daar deze altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk. Voorts legde u twee foto's neer van u en Z(...) K(...) tezamen. De familieband die u met hem beweerde te hebben, wordt evenmin aangetoond op basis van deze twee foto's. Aan dergelijk privébeeldmateriaal kan immers geen bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto's werden gemaakt. De foto's zijn hoogstens een indicatie dat u een kennis van Z(...) K(...) zou zijn. Eveneens stelde u dat uw schoonbroer A(...) tewerkgesteld was als tolk voor de Amerikanen. Ter staving van zijn tewerkstelling legde u een kopie van een certificaat neer, alsook een foto van uw schoonbroer op zijn werk. Daarnaast legde u een foto neer van hem en uw zus in de Verenigde Staten van Amerika. Daar u echter geen enkel identiteitsdocument van uw schoonbroer neerlegde, en bovenal nauwelijks informatie kon verschaffen over zijn tewerkstelling (NPO, p. 9-10), wordt de voorgehouden familieband en tewerkstelling van A(...) evenmin aannemelijk geacht. De door u neergelegde stukken zijn niet bij machte de voorgehouden familieband, noch de voorgehouden tewerkstelling aan te tonen.

Vervolgens blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA cor Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Daargelaten u er niet in geslaagd bent uw familieband met de personen in kwestie aan te tonen (supra), wist u evenmin te overtuigen met betrekking tot de problemen die zij zouden hebben gekend.

Zo stelde u dat uw familie bedreigingen ontving en beschuldigd werd van spionage omwille van de jobs van uw (vermeende) broer Z(...) K(...) en uw (vermeende) schoonbroer A(...) (NPO, p. 7). Uw vader zou dreigtelefoons en dreigbrieven ontvangen hebben in 2012 en 2013 (NPO, p. 10). Uw verklaringen betreffende deze bedreigingen ten aanzien van uw familie zijn echter allerminst geloofwaardig daar deze opmerkelijk vaag en niet doorleefd waren. Immers is het opmerkelijk dat u niet in staat was deze telefoons en brieven te plaatsen in de tijd. U verklaarde zeer ruim en vaag dat uw vader "in 2012 en 2013" gebeld geweest was door de taliban (NPO, p. 11). U gevraagd wanneer hij de brieven ontvangen had, stelde u: "Het jaar weet ik niet" (NPO, p. 11). Nog opmerkelijker is dat u niet eens wist hoeveel brieven uw vader daadwerkelijk ontvangen had, en gokte u "twee of drie". Deze brieven zouden onmiddellijk door uw vader verscheurd geweest zijn en legde u aldus niet neer, hetgeen wel een zeer stereotiepe verklaring is. Evenmin had u enig idee hoeveel tijd er tussen de verschillende dreigtelefoons zat (NPO, p. 11). Daar uw kennis betreffende de voorgehouden bedreigingen ten aanzien van uw familie allesbehalve toereikend is, worden zij ongeloofwaardig bevonden. Immers kan verwacht worden dat u behoorlijk en voldoende op de hoogte bent van de feiten die u zelf aanhaalt. Dat u niet bij machte was enigszins doorleefde en gedetailleerde verklaringen hieromtrent af te leggen, doet vermoeden dat deze bedreigingen nooit hebben plaatsgevonden. Voorts meende u dat uw broer Z(...) K(...) vermist raakte na de machtsovername van de taliban, 15 augustus 2021. Daar u hieromtrent andermaal zeer vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, wordt deze voorgehouden verdwijning eveneens onaannemelijk bevonden. Zo verklaarde u opmerkelijk genoeg dat uw broer drie dagen na de machtsovername naar de bazaar gegaan was (NPO, p. 11). Dat uw broer nog dacht dat hij ongestoord naar de bazaar kon gaan, drie dagen nadat het gehele land in de handen van de taliban gevallen was, is totaal ongeloofwaardig. Hoewel u stelde dat uw broer geloofde dat er vrede zou zijn daar de taliban amnestie hadden afgekondigd, overtuigt deze bewering allerminst. Dat u voorts geen enkele informatie had over zijn verdwijning (NPO, p. 12), ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Wat uw eigen situatie en die van uw familie betreft, wordt opgemerkt dat ook familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer

de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde echter dergelijke zaken niet aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van medewerkers van de voormalige overheid, waarvan u a priori noch de voorgehouden familieband en tewerkstelling niet aannemelijk maakte, noch dat zij zelf te maken kregen met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Desalniettemin beweerde u dat de taliban uw gehele familie als spion beschouwden omwille van de tewerkstelling van uw broer en schoonbroer, al konden uw verklaringen hieromtrent andermaal niet overtuigen. U beweerde dat uw vader op de zevende dag na de machtsovername werd aangesproken door de taliban, en hem vroegen waar u was. Op de achtste dag zouden de taliban uw vader vervolgens ontvoerd hebben (NPO, p. 7, 13). Deze voorgehouden gebeurtenissen zijn echter totaal ongeloofwaardig. Immers is het maar weinig aannemelijk dat de taliban na de verdwijning van uw broer, die de aanleiding vormde tot uw voorgehouden problemen, u en uw familie nog zouden viseren en najagen. Uw broer was reeds uitgeschakeld, uw schoonbroer was reeds in 2017 naar de Verenigde Staten geëmigreerd, en aldus was er geen enkele reden meer voor de taliban om u en uw familie te zoeken en lastig te vallen. U dan ook gevraagd waarom de taliban nog naar u aan het zoeken waren, antwoordde u plotseling: "Het is omdat ik daar ging koken in de medische faculteit. Ze dachten dat ik daar ging om te spioneren. Ze dachten dat ik misschien als spion werkte" (NPO, p. 13). Dat u dit element terloops aanhaalde is geenszins serieus, en houdt hoe dan ook geen steek. U vervolgens gevraagd of u ooit persoonlijke bedreigingen ontvangen had, antwoordde u negatief (NPO, p. 13). U stelde dat uw vader voor een eerste keer door de taliban ontvoerd werd, maar werd vrijgelaten mits tussenkomst van de ouderlingen (NPO, p. 13). Vreemd genoeg bleven de taliban uw vader nog steeds lastigvallen en bleven ze hem vragen waar u was. Om die reden zou uw vader en moeder dan ook verhuisd zijn naar Amanullahkhan (NPO, p. 7). Vervolgens meende u dat de taliban zo een tien maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud (+/- september 2022) hun woonplaats in Amanullahkhan hadden aangevallen en uw vader daar ontvoerd hadden (NPO, p. 13). U gevraagd om meer details te geven over de ontvoering zelf, kwam u echter niet verder dan te stellen dat het om twee uur in de nacht was. Bovendien is het totaal ongeloofwaardig dat de taliban in september 2022 nog zoveel moeite zouden doen om uw vader op te sporen en vervolgens andermaal te ontvoeren. Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas in globo in elk opzicht, derhalve niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees dient te koesteren.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot zijn de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Ter staving van uw identiteit legde u uw originele taskara neer. Dit stuk is een loutere indicatie van uw identiteit daar uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. Hetzelfde geldt met betrekking tot de kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familieleden. Sterker nog, aan dergelijke kopieën kan geen bewijswaarde worden gehecht daar deze altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk. Voorts legde u ter staving van de tewerkstelling van Z(...) K(...) een bankkaart, identifikatiekaart, certificaat en ziekenhuisdocumenten neer. Echter staven zij de voorgehouden tewerkstelling niet, laat staan de familieband die u beweerde te hebben. De foto's van Z(...) K(...) tijdens zijn dienst alsook de foto's in het ziekenhuis staven dit evenmin daar aan privébeeldmateriaal kan echter geen bewijswaarde worden gehecht omdat deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto's werd gemaakt. Ter staving van uw familieband met Z(...) K(...) legde u twee foto's van jullie tezamen neer. Zij werden reeds besproken en staven de familieband niet. Daarnaast legde u een certificaat van A(...) neer, alsook een foto hem op zijn werk en een foto van hem en zijn vrouw. Gelet op bovenstaande zijn deze stukken niet bij machte de voorgehouden familieband en de tewerkstelling aan te tonen. Ten slotte legde u een document van de post uit de Verenigde Staten neer, alsook een enveloppe van

de post uit Afghanistan. Deze stukken staven louter en alleen dat u post heeft ontvangen uit de Verenigde Staten respectievelijk Afghanistan.

Met betrekking tot de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud andermaal dient opgemerkt dat de correcties louter blote post factum-verklaringen betreffen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Evenwel doen deze geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen en overwegingen in bovenstaande beslissing, noch vermogen zij om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, 539). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de

maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, g 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, 5 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 5 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 5 75 en 5 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat

een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. ". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, g 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de

overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker tevens meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de bewering dat verzoekers broer een militair bij het Afghaans leger was, en stelt dat verzoeker de familieband met en tewerkstelling van verzoekers schoonbroer A. evenmin aannemelijk weet te maken, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het is niet ongewoon dat familieleden, vooral in landen met complexe militaire en politieke situaties zoals Afghanistan, slechts beperkte kennis hebben over de specifieke taken, rangen of commandanten van hun

dienende familieleden. Dit kan te wijten zijn aan veiligheidsredenen, gebrek aan communicatie of simpelweg omdat dergelijke details niet altijd gedeeld worden binnen families. Bovendien is de menselijke herinnering, vooral onder stress of trauma onnauwkeurig. De verzoeker heeft traumatische ervaringen doorgemaakt, wat zijn vermogen om specifieke datums of gebeurtenissen nauwkeurig te herinneren kan beïnvloeden.

(...)

(CGVS p. 8)

Daarnaast heeft het CGVS het over de correcties na het persoonlijk onderhoud. Het aanbrengen van correcties na een interview hoeft niet per se te wijzen op een poging om verklaringen geloofwaardig te laten lijken. Het kan ook een poging zijn om eerder gemaakte fouten te corrigeren, nadat de verzoeker meer tijd heeft gehad om na te denken of toegang heeft gekregen tot aanvullende informatie of documenten. Hoewel er in Afghanistan een probleem is met valse documenten, betekent dit niet automatisch dat alle documenten onbetrouwbaar zijn. Originele documenten en foto's kunnen wel degelijk een belangrijke indicatie zijn van familiebanden en moeten zorgvuldig worden beoordeeld in plaats van volledig terzijde worden geschoven.

(...)

(CGVS p. 8)

Ten slotte heeft het CGVS het over het onvermogen van de verzoeker om gedetailleerde informatie over familieleden te verschaffen. In het geval van de schoonbroer van de verzoeker, kan het gebrek aan gedetailleerde informatie over zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikanen worden toegeschreven aan de geheimhouding die vaak vereist is in dergelijke rollen, evenals aan de mogelijke afstand tussen de verzoeker en zijn schoonbroer. Verder benadrukt de verzoeker in zijn interview dat hij zeer jong was op het moment van de feiten en daarom dus niet veel informatie heeft.

(...)

(CGVS p. 10)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk is."

Voorts argumenteert de commissaris-generaal dat, aangezien verzoekers kennis betreffende de bedreigingen ten aanzien van zijn familie allesbehalve toereikend is, deze ongeloofwaardig worden bevonden. Tevens motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker zeer vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de verdwijning van zijn broer Z. K. Dienaangaande stelt verzoeker het volgende:

"Het onmiddellijk verscheuren van dreigbrieven kan worden gezien als een begrijpelijke reactie in een poging om de veiligheid van de familie te waarborgen en te voorkomen dat dergelijke materialen in verkeerde handen vallen. Dit gedrag is niet noodzakelijkerwijs 'stereotiep', maar kan eerder een realistische reactie zijn in een omgeving waar men voortdurend op zijn hoede moet zijn of het kan ook zijn dat de familie zich nog steeds veilig voelden zolang de overheid aanwezig was. Ze wisten zolang de overheid daar nog was, dat de Taliban hun weinig konden maken.

(...)

(CGVS p. 11)

Het CGVS vindt de acties van de broer van de verzoeker na de machtsovername niet geloofwaardig. De beslissing van de broer om naar de bazaar te gaan kort na de machtsovername van de Taliban kan worden toegeschreven aan verschillende factoren. Mensen in conflictgebieden kunnen verschillende percepties en reacties hebben op veranderende omstandigheden. Het is mogelijk dat de broer, door misinformatie of een verkeerde inschatting van de situatie, dacht dat het veilig was om naar buiten te gaan. Daarnaast kondigde de Taliban in de eerste dagen na de machtsovername amnestie aan de voormalige overheidsmedewerkers en hun familieleden. Dit kan ertoe hebben geleid dat sommige mensen waaronder de broer van de verzoeker, ten onrechte dachten dat ze veilig waren. Het is een bekend fenomeen dat dergelijke verklaringen vaak niet worden nageleefd, maar op het moment zelf kunnen ze een vals gevoel van veiligheid geven.

(...)

(CGVS p. 11-12)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het geen rekening houdt met de omstandigheden."

Waar de commissaris-generaal motiveert dat verzoekers verklaringen aangaande zijn bewering dat zijn hele familie omwille van de tewerkstelling van zijn broer en schoonbroer als spion werden beschouwd, niet kunnen overtuigen, stelt verzoeker het volgende:

"Het is een bekend patroon dat de Taliban vaak langdurig wraakacties ondernemen tegen individuen en hun families, zelfs nadat de primaire 'bedreiging' is verdwenen. Dit kan zijn omdat de Taliban vaak streven naar volledige controle en intimidatie en niet enkel reageren op directe bedreigingen. De claim dat de Taliban de verzoeker als spion beschouwden vanwege zijn werk in de medische faculteit, is niet onrealistisch. In conflictgebieden kunnen alledaagse activiteiten zoals werken in een universiteit, vooral die met banden aan de overheid of buitenlandse entiteiten worden gezien als spionage of samenwerking met de vijand. Het feit dat de verzoeker zelf geen persoonlijke bedreigingen heeft ontvangen, sluit niet uit dat zijn familie wel werd bedreigd. In vele gevallen richten groeperingen zoals de Taliban hun intimidatie op de leden van een doelwit, vooral als het doelwit zelf onbereikbaar is.

Daarnaast heeft het CGVS het over de ontvoering en vrijlating door de Taliban. De ontvoering van de vader van de verzoeker en zijn latere vrijlating met de hulp van dorpsoudsten is consistent met bekende praktijken in conflictgebieden. Dergelijke onderhandelingen en wisselwerking tussen lokale leiders en militante groepen zijn niet ongewoon in gebieden waar de Taliban invloed hebben. De voortdurende intimidatie van de vader van de verzoeker en de verplaatsing van de familie naar een andere locatie kan worden gezien als een realistische reactie op aanhoudende bedreigingen. Het is niet ongebruikelijk dat families in conflictgebieden meerdere keren moeten verhuizen om veiligheid te zoeken. Hoewel het daarnaast misschien ongeloofwaardig lijkt dat de Taliban de vader van de verzoeker zouden blijven opsporen en ontvoeren, toont dit juist de meedogenloosheid van de groep aan. In gebieden onder controle van de Taliban kan de dreiging blijven bestaan, zelfs als de primaire 'bedreigingen' zijn weggevalen.

(...)

(CGVS p. 13)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het ongegrond is."

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker in de andere Europese landen waar hij doorreisde geen verzoek om internationale bescherming indiende, licht verzoeker toe dat hij niet bekend was met de asielprocedures in de landen waar hij doorheen reisde. Verzoeker stelt dat hij op zoek was naar een land *"waar hij zich het veiligst voelde of waar hij dacht de beste kans te hebben op een succesvolle procedure"*.

Aangaande de door hem neergelegde documenten meent verzoeker dat uit het feit dat corruptie en vervalsing van documenten een bekend probleem is in Afghanistan, niet volgt dat alle documenten ongeloofwaardig zijn. Officiële documenten moeten in eerste instantie als legitiem worden beschouwd, tenzij er duidelijk bewijs is van vervalsing, aldus verzoeker.

Verzoeker meent verder dat waar er in zijn asielaanvraag bepaalde tegenstrijdigheden opgemerkt worden, dit geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, aangezien uit psychologisch onderzoek blijkt dat *"wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal"*. Tevens wenst verzoeker te benadrukken dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat *"zijn angst nog steeds geldt"*.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bijkomende vrees om door de Taliban beschouwd te worden als 'afvallige', 'niet-gelovige' of 'geen goede moslim'. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name op 21 augustus 2021, verliet, dat hij zich anders is beginnen kleden en gedragen, en dat hij naar westerse muziek luistert. Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van 'verwesterde' Afghansen blijkt, met name: de Nansen-nota 3-21 *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van oktober 2021, de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, *"Afghanistan: risque au retour liés à l'occidentalisation"* van OSAR van 26 maart 2021, *"COI Query Response Afghanistan"* van EASO van 2 september 2020, *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"* van EASO van december 2017 en naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Voorts licht verzoeker toe dat er nood is aan een toekomstgericht onderzoek en geeft hij een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel.

Onder verwijzing naar voornoemde Nansen-nota 3-21 *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van oktober 2021 betoogt verzoeker tot slot dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend uit hoofde van de door hem aangehaalde vrees.

3.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangaande de actuele veiligheidssituatie en de precare socio-economische en humanitaire situatie, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal lijnrecht ingaat tegen de UNHCR *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van februari 2022. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze motiveert waarom zij deze aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische toelichting bij de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus in situaties van economische crisis en hongersnood, en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en stelt hij dat er *“informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”*. In dit verband verwijst verzoeker naar, en citeert hij uit, verschillende bronnen van onder andere Nansen, ACLED en UNOCHA, alsook voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst tot slot op het risico voor personen die terugkeren naar Afghanistan om het slachtoffer te worden van criminaliteit omdat zij als “rijk” zouden worden beschouwd en op bijkomende problemen waarmee zij kunnen worden geconfronteerd.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in *“de meest ondergeschikte orde”* de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 20 februari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij bijkomende stukken voegt die hij als volgt toelicht:

“Opname van Zawia news waarin wordt bevestigd dat H(...), de neef van verzoeker, is doodgeschoten door de plaatselijke Taliban.

Verzoeker, die H(...) goed kende, vreest ook dat hij door de Taliban zal worden gedood. (STUK 1).

- Foto van H(...)'s lichaam. Verzoeker ontving de begrafenisfoto van zijn neef.(Stuk 2).

-Foto van de heer H(...) en de heer S(...) samen (Stuk 3).

-Taskara van H(...) en zijn vader (Stuk4).

-Foto's van de heer S(...) waarop te zien is hoe hij deelneemt aan activiteiten met mannen en vrouwen. Dit getuigt van verwestering, wat de Taliban haten.(Stuk 5).

-Steunbrief van werkgever waarin hij bevestigt dat de heer S(...) een enthousiast man is (Stuk 6).

-Loonbrieven van de heer S(...) :dit toont de integratie van de heer S(...) in de Belgische arbeidsmarkt (Stuk 7)”.

3.2.2. Op 22 februari 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023 en de COI Focus *“Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het tweede middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen

geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en er evenmin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat hij en zijn familie door de taliban zouden worden bedreigd omwille van het werk van zijn broer Z. K. en zijn schoonbroer A., nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering de broer te zijn van een militair en hij evenmin de voorgehouden familieband met en tewerkstelling van zijn schoonbroer A. als tolk voor de Amerikanen aannemelijk weet te maken, (ii) daargelaten hij er niet in geslaagd is zijn familieband met de personen in kwestie aan te tonen, hij evenmin wist te overtuigen met betrekking tot de problemen die zij zouden hebben gekend, (iii) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waar hij doorheen reisde, omdat (B) de door hem neergelegde stukken en de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (E) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd en hij in gebreke blijft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven

van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, verlaten te hebben omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broer Z. K. zou gedurende drie à vier jaar werkzaam geweest zijn voor het Afghaanse nationale leger. Z. K. zou gewond geraakt zijn ten gevolge van een mijnexplosie, waardoor hij een beperking opliep aan zijn benen. Verzoekers schoonbroer A., die tevens zijn paternale neef is, zou als tolk voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan gewerkt hebben. Omwille van de werkzaamheden van verzoekers broer en schoonbroer, zou verzoekers familie in 2012 en 2013 dreig telefoons ontvangen hebben van de taliban. Tevens zou verzoekers familie van de taliban dreigbrieven gekregen hebben. In 2017 zou verzoekers schoonbroer A. samen met verzoekers zus naar de Verenigde Staten geëmigreerd zijn. Drie dagen na de val van de voormalige overheid zou verzoekers broer Z. K. naar de bazaar gegaan zijn en er nooit van zijn teruggekeerd. Aangezien verzoekers vader ongerust zou zijn geweest dat ook verzoeker zou worden ontvoerd, zou verzoeker Afghanistan zes dagen na de machtsovername van de taliban hebben verlaten. Een dag na verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden de taliban verzoekers vader benaderd hebben en hem beschuldigd hebben van spionage. Nog een dag later zouden de taliban verzoekers vader ontvoerd hebben, maar hij zou evenwel weer vrijgelaten zijn na tussenkomst van de dorpsoudsten. Omwille van deze problemen zou verzoekers vader verhuisd zijn naar Amanullahkhan, waar zijn huis in 2022 zou aangevallen zijn. Sindsdien zou verzoekers vader vermist zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij op goede gronden als volgt motiveert:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat aan uw bewering broer te zijn van een militair geen geloof kan worden gehecht. Zo wordt opgemerkt dat u slechts beperkte kennis had over de tewerkstelling van uw broer en uw verklaringen hieromtrent slechts weinig coherent waren. Zo werd u gevraagd om te vertellen over Z(...) K(...) zijn tewerkstelling, maar was u niet in staat hier doorleefde verklaringen over af te leggen. U vermeldde op slechts zeer algemene wijze zijn rang, standplaats en het jaar van zijn indiensttreding, zonder meer. U wist vreemd genoeg niets te vertellen over zijn taken als 'breedmal' en evenmin wist u wie zijn commandant was (NPO, p. 8). Vervolgens was u niet in staat het incident waarin hij gewond raakte en zijn ziekenhuisopname behoorlijk te plaatsen in de tijd en legde u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Immers verklaarde u aanvankelijk dat uw broer gewond raakte in de twaalfde maand van 1391(...), terwijl u zichzelf later 'corrigeerde' en stelde dat hij in de zevende maand van 1391 (...) gewond geraakt was en in de twaalfde maand van 1391 werd ontslagen uit het ziekenhuis (NPO, p. 8-9). Hoe dan ook zijn deze verklaringen niet in overeenstemming met een van de neergelegde ziekenhuisdocumenten van uw broer (zie stuk 4.B). Overeenkomstig dat document zou uw broer namelijk in het ziekenhuis opgenomen geweest zijn van 9/3/1391 tot een met 11/7/1391 (...). Dat uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zijn met de informatie vermeld in het ziekenhuisdocument, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de coherentie van het voorgehouden relaas. Daar komt bij dat u na afloop van het persoonlijk onderhoud andermaal correcties maakte op uw verklaringen (zie mail van Meester H(...), d.d. 10 augustus 2023). Deze correcties betreffen louter post factum-verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, en kunnen om die reden niet serieus genomen worden. Ter staving van uw familieband met Z(...) K(...) legde u uw originele taskara en een kopie van zijn taskara neer. Deze stukken zijn een loutere indicatie van jullie identiteit daar uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen en nagemaakt, waardoor de bewijswaarde an sich eerder relatief is. Bovendien legde u slechts een kopie van de taskara van Z(...) K(...) neer. Aan dergelijke kopieën kan nog minder bewijswaarde worden gehecht daar deze altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk. Voorts legde u twee foto's neer van u en Z(...) K(...) tezamen. De familieband die u met hem beweerde te hebben, wordt evenmin aangetoond op basis van deze twee foto's. Aan dergelijk privébeeldmateriaal kan immers geen bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto's werden gemaakt. De foto's zijn hoogstens een indicatie dat u een kennis van Z(...) K(...) zou zijn. Eveneens stelde u dat uw schoonbroer A(...) tewerkgesteld was als tolk voor de Amerikanen. Ter staving van zijn tewerkstelling legde u een kopie van een certificaat neer, alsook een foto van uw schoonbroer op zijn werk. Daarnaast legde u een foto neer van hem en uw zus in de Verenigde Staten van Amerika. Daar u echter geen enkel identiteitsdocument van uw schoonbroer neerlegde, en bovenal nauwelijks informatie kon verschaffen over

zijn tewerkstelling (NPO, p. 9-10), wordt de voorgehouden familieband en tewerkstelling van A(...) evenmin aannemelijk geacht. De door u neergelegde stukken zijn niet bij machte de voorgehouden familieband, noch de voorgehouden tewerkstelling aan te tonen."

Ter verklaring van zijn vage en beperkte kennis aangaande het werk van zijn broer en schoonbroer, voert verzoeker aan dat het niet ongewoon is dat familieleden hierover slechts een beperkte kennis hebben en dat dit te wijten kan zijn aan veiligheidsredenen, een gebrek aan communicatie of omdat dit simpelweg niet altijd gedeeld wordt binnen families. De Raad wijst er verzoeker evenwel op dat het werk van zijn broer en schoonbroer voor respectievelijk het Afghaans nationaal leger en de Amerikaanse troepen kernelementen van zijn relaas uitmaken, aangezien dit voor de taliban de reden zou zijn geweest om hem en zijn familie te viseren en aanleiding zou hebben gegeven tot de persoonlijke problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. Er kan dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij hierover gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Evenmin kan verzoeker zijn ontoereikende kennis ten aanzien van de job van zijn schoonbroer A. verklaren door aan te voeren dat dit kan worden toegeschreven aan *"de geheimhouding die vaak vereist is in dergelijke rollen, evenals aan de mogelijke afstand"*. Gelet op het feit dat verzoeker nog wekelijks contact heeft met zijn moeder en tevens in contact staat met zijn schoonbroer, die hem documenten heeft opgestuurd die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6; stuk 5, 'Documenten', nr. 11), kan van hem worden verwacht dat hij zich terdege geïnformeerd zou hebben over de elementen die ertoe aanleiding gegeven hebben dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten, *in casu* de tewerkstelling van zijn broer en schoonbroer, *quod non*. Hetzelfde geldt aangaande verzoekers bewering dat hij nog *"zeer jong was op het moment van de feiten en daarom dus niet veel informatie heeft"*. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zich hierover desnoods na zijn vertrek terdege te informeren bij zijn moeder of bij zijn schoonbroer. Bovendien mag ook van een jonge kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van verzoekers broer en schoonbroer. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig ter weerlegging of ontkrachting van de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij traumatische ervaringen heeft doorgemaakt, wat zijn vermogen om specifieke data of gebeurtenissen nauwkeurig te herinneren kan beïnvloeden, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om zijn relaas op gestructureerde en gedetailleerde wijze uiteen te zetten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Bovendien hebben noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) aangehaald dat van hem, al dan niet omwille van psychologische problemen of stress, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Tevens stelt verzoeker dat het aanbrengen van correcties na een interview niet per se hoeft te wijzen op een poging om de verklaringen geloofwaardig te laten lijken, maar dat dit ook een poging kan zijn om eerder gemaakte fouten te corrigeren. Zo dit inderdaad het geval kan zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de ziekenhuisopname van Z. K. (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), waardoor zijn geloofwaardigheid reeds werd aangetast, en in de correctie achteraf opnieuw een andere datum wordt vermeld (zie e-mail van Meester H., d.d. 10 augustus 2023). Verzoekers betoog aangaande de correctie is dan ook niet van die aard om verzoekers ongeloofwaardigheid te herstellen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker de bedreigingen waarmee zijn vermeende familieleden geconfronteerd werden niet aannemelijk kan maken. Dienaangaande motiveert zij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Zo stelde u dat uw familie bedreigingen ontving en beschuldigd werd van spionage omwille van de jobs van uw (vermeende) broer Z(...) K(...) en uw (vermeende) schoonbroer A(...) (NPO, p. 7). Uw vader zou dreigtelefoons en dreigbrieven ontvangen hebben in 2012 en 2013 (NPO, p. 10). Uw verklaringen betreffende deze bedreigingen ten aanzien van uw familie zijn echter allerminst geloofwaardig daar deze opmerkelijk vaag en niet doorleefd waren. Immers is het opmerkelijk dat u niet in staat was deze telefoons en brieven te plaatsen in de tijd. U verklaarde zeer ruim en vaag dat uw vader "in 2012 en 2013" gebeld geweest was door de taliban (NPO, p. 11). U gevraagd wanneer hij de brieven ontvangen had, stelde u: "Het jaar weet ik niet"

(NPO, p. 11) Nog opmerkelijker is dat u niet eens wist hoeveel brieven uw vader daadwerkelijk ontvangen had, en gokte u "twee of drie". Deze brieven zouden onmiddellijk door uw vader verscheurd geweest zijn en legde u aldus niet neer, hetgeen wel een zeer stereotiepe verklaring is. Evenmin had u enig idee hoeveel tijd er tussen de verschillende dreig telefoons zat (NPO, p. 11). Daar uw kennis betreffende de voorgehouden bedreigingen ten aanzien van uw familie allesbehalve toereikend is, worden zij ongeloofwaardig bevonden. Immers kan verwacht worden dat u behoorlijk en voldoende op de hoogte bent van de feiten die u zelf aanhaalt. Dat u niet bij machte was enigszins doorleefde en gedetailleerde verklaringen hieromtrent af te leggen, doet vermoeden dat deze bedreigingen nooit hebben plaatsgevonden. Voorts meende u dat uw broer Z(...) K(...) vermist raakte na de machtsovername van de taliban, 15 augustus 2021. Daar u hieromtrent andermaal zeer vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, wordt deze voorgehouden verdwijning eveneens onaannemelijk bevonden. Zo verklaarde u opmerkelijk genoeg dat uw broer drie dagen na de machtsovername naar de bazaar gegaan was (NPO, p. 11). Dat uw broer nog dacht dat hij ongestoord naar de bazaar kon gaan, drie dagen nadat het gehele land in de handen van de taliban gevallen was, is totaal ongeloofwaardig. Hoewel u stelde dat uw broer geloofde dat er vrede zou zijn daar de taliban amnestie hadden afgekondigd, overtuigt deze bewering allerm minst. Dat u voorts geen enkele informatie had over zijn verdwijning (NPO, p. 12), ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan."

Verzoeker lijkt zichzelf in zijn verzoekschrift tegen te spreken waar hij enerzijds beweert dat de dreigbrieven door zijn vader verscheurd werden uit angst dat ze in de verkeerde handen terecht zouden komen, en anderzijds suggereert dat zijn vader deze brieven niet serieus nam omdat de taliban hem en zijn familie weinig konden maken zolang de overheid aanwezig was, zoals hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Met dit verwarrende betoog schept verzoeker geen verdere duidelijkheid over de dreig telefoons- en brieven, noch brengt hij hierover extra informatie bij, waardoor hij de pertinente overweging van de commissaris-generaal dat zijn kennis wat betreft deze bedreigingen ontoereikend is, niet kan weerleggen, noch kan verklaren.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij, aangaande het feit dat zijn broer drie dagen na de machtsovername naar de bazaar ging stelt dat mensen in conflictgebieden verschillende percepties en reacties hebben op veranderende omstandigheden. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker is om aan de hand van concrete elementen en argumenten de analyse van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Voorts herhaalt verzoeker dat de taliban in de eerste dagen na hun machtsovername amnestie afkondigden voor voormalige overheidsmedewerkers en hun familieleden, wat er volgens hem toe kan hebben geleid dat sommige mensen, waaronder zijn broer, ten onrechte dachten dat ze veilig waren. Deze uitleg kan ook naar het oordeel van de Raad niet volstaan om het onlogische en risicovolle gedrag van verzoekers broer te verklaren, mede in acht genomen de volatiele situatie, het profiel van zijn broer en de bedreigingen die hij en zijn familie ervoor reeds ontvingen.

Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij als volgt motiveert dat verzoeker niet kan overtuigen waar hij beweert dat zijn hele familie als spion werd aanzien omwille van de tewerkstelling van zijn broer en schoonbroer:

"Desalniettemin beweerde u dat de taliban uw gehele familie als spion beschouwden omwille van de tewerkstelling van uw broer en schoonbroer, al konden uw verklaringen hieromtrent andermaal niet overtuigen. U beweerde dat uw vader op de zevende dag na de machtsovername werd aangesproken door de taliban, en hem vroegen waar u was. Op de achtste dag zouden de taliban uw vader vervolgens ontvoerd hebben (NPO, p. 7, 13). Deze voorgehouden gebeurtenissen zijn echter totaal ongeloofwaardig. Immers is het maar weinig aannemelijk dat de taliban na de verdwijning van uw broer, die de aanleiding vormde tot uw voorgehouden problemen, u en uw familie nog zouden viseren en najagen. Uw broer was reeds uitgeschakeld, uw schoonbroer was reeds in 2017 naar de Verenigde Staten geëmigreerd, en aldus was er geen enkele reden meer voor de taliban om u en uw familie te zoeken en lastig te vallen. U dan ook gevraagd waarom de taliban nog naar u aan het zoeken waren, antwoordde u plotseling: "Het is omdat ik daar ging koken in de medische faculteit. Ze dachten dat ik daar ging om te spioneren. Ze dachten dat ik misschien als spion werkte" (NPO, p. 13). Dat u dit element terloops aanhaalde is geenszins serieus, en houdt hoe dan ook geen steek. U vervolgens gevraagd of u ooit persoonlijke bedreigingen ontvangen had, antwoordde u negatief (NPO, p. 13). U stelde dat uw vader voor een eerste keer door de taliban ontvoerd werd, maar werd vrijgelaten mits tussenkomst van de ouderlingen (NPO, p. 13). Vreemd genoeg bleven de taliban uw vader nog steeds lastigvallen en bleven ze hem vragen waar u was. Om die reden zou uw vader en moeder dan ook verhuisd zijn naar Amanullahkhan (NPO, p. 7). Vervolgens meende u dat de taliban zo een tien maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud (+ september 2022) hun woonplaats in Amanullahkhan hadden aangevallen en uw vader daar ontvoerd hadden (NPO, p. 13). U gevraagd om meer details te geven over de ontvoering zelf, kwam u echter niet verder dan te stellen dat het om twee uur in de nacht was. Bovendien is het totaal ongeloofwaardig dat de taliban in september 2022 nog zoveel moeite zouden doen om uw vader op te sporen en vervolgens andermaal te ontvoeren. Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas in globo in elk opzicht, derhalve niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees dient te koesteren."

Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe op algemene wijze te beweren dat “*de Taliban vaak langdurige wraakacties ondernemen tegen individuen en hun families, zelfs nadat de primaire ‘bedreiging’ is verdwenen*” en te poneren dat de ontvoering van zijn vader consistent is met bekende praktijken in conflictgebieden. Met deze algemene, en tevens blote, beweringen kan verzoeker zijn gebrekkige kennis aangaande de ontvoering van zijn vader en het gebrek aan logica in zijn relaas dat de taliban nog steeds op zoek zouden zijn naar hem, niet verklaren, noch verschonen. Verzoeker meent verder dat zijn stelling dat de taliban hem als spion beschouwden omwille van zijn werk in de medische faculteit niet onrealistisch is, daar in conflictgebieden alledaagse activiteiten kunnen worden gezien als spionage of samenwerking met de vijand. De Raad stelt vast dat ook dit loutere beweringen zijn, die niet verder gestaafd worden en bovendien haaks staan op het feit dat verzoeker nooit persoonlijke bedreigingen zou hebben ontvangen. Verzoeker kan met voorgaand algemeen en niet-gestaafd betoog de pertinente analyse van de commissaris-generaal, die deugdelijk is en steun vindt in het administratief dossier, en op grond waarvan zij terecht besluit dat verzoekers verklaringen dat zijn hele familie als spion beschouwd werd omwille van de tewerkstelling van zijn broer en schoonbroer niet kunnen overtuigen, niet in een ander daglicht stellen.

Het in de bestreden beslissingen opgeworpen motief omtrent het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in andere Europese landen waarlangs verzoeker naar België reisde is *in casu* bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt vervolgens dat het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas geslopen zijn geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Hij wijst in dit verband nog op een psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, zodat deze inconsistentie niet per se een teken is van ongeloofwaardigheid. Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt, is verder een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij toont dan ook niet aan dat hij niet in staat was om de asielprocedure op degelijke wijze te doorlopen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker in staat was de gestelde vragen te begrijpen en hierop te antwoorden.

Verzoeker wijst in het eerste middel nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen.

De documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Verzoekers *taskara* kan dienen ter staving van zijn identiteit, maar ondersteunt zijn vluchtrelaas niet (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1). Hetzelfde geldt met betrekking tot de *taskara*’s die hij neerlegde van zijn familieleden (*Ibid.*, nr. 2). Wat betreft de werk- en ziekenhuisdocumenten van Z. K. en het certificaat van A. (*Ibid.*, nrs. 3 en 8) kan worden gesteld dat, zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekers broer en schoonbroer effectief voor het Afghaans leger respectievelijk voor de Amerikaanse troepen werkten en dat zijn broer gewond raakte door een mijnexplosie, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn broer en schoonbroer. Tevens legt verzoeker verschillende fotoreeksen neer (*Ibid.*, nrs. 5, 6, 7, 9 en 10). De Raad merkt op dat de bewijswaarde van dergelijke privéfoto’s beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De postdocumenten en enveloppe, tot slot, kunnen aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit respectievelijk de Verenigde Staten en Afghanistan, maar houden geen verband met de feiten op grond waarvan hij om internationale bescherming verzoekt (*Ibid.*, nrs. 11 en 12).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat officiële documenten in eerste instantie als legitiem moeten worden beschouwd, tenzij er duidelijk bewijs is van vervalsing, wijst de Raad er evenwel op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dienen de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Tevens

voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat er weliswaar een probleem is met valse documenten in Afghanistan, doch dit niet betekent dat deze automatisch allemaal onbetrouwbaar zijn. In dit verband wijst de Raad erop dat de neergelegde documenten dienen te worden beoordeeld in samenhang met verzoekers verklaringen, die evenwel dermate gebrekkig zijn gebleken dat aan de voorgehouden problemen van verzoeker omwille van de werkzaamheden van zijn vermeende broer en schoonbroer geen geloof kan worden gehecht. De neergelegde documenten zijn – hun relatieve bewijswaarde in acht genomen – niet bij machte verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande te herstellen.

Daargelaten de hoger gedane vaststellingen, merkt de Raad nog op dat de neergelegde documenten, met uitzondering van verzoekers *taskara*, de werkdocumenten van zijn broer, de ziekenhuisdocumenten van zijn broer en de enveloppes, geen originele documenten, maar fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afgaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', stuk 1: COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)).

Middels zijn aanvullende nota neergelegd op 20 februari 2024 brengt verzoeker nog enkele stukken bij die moeten staven dat een neef van hem, genaamd H., werd doodgeschoten door de plaatselijke taliban. Verzoeker geeft aan dat hij H. goed kende en dat hij vreest ook door de taliban te zullen worden gedood. De opname van Zawia News (aanvullende nota verzoeker, stuk 1) blijkt een screenshot te zijn dat niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor de authenticiteit van het bericht noch de gevoegde Nederlandse vertaling van de inhoud ervan kunnen worden geverifieerd. Uit dit stuk kan verder niet worden afgeleid wanneer de betrokken feiten zich zouden hebben voorgedaan en waarom verzoekers neef door de taliban zou zijn doodgeschoten, laat staan dat hieruit zou blijken dat verzoekers neef gedood werd om redenen die verband zouden houden met verzoekers voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban. De foto van het lichaam van H. die zou zijn genomen op diens begrafenis (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) bevat geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde persoon en de plaats waar, het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin deze foto werd genomen. Zoals hoger reeds aangehaald, kan aan een dergelijke privéfoto hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hetzelfde geldt voor de foto van verzoeker en H. samen (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Zo op basis van deze foto en de *taskara's* van H. en zijn vader (aanvullende nota verzoeker, stuk 4) de familieband tussen verzoeker en zijn neef zou worden aangenomen, blijkt hieruit niets omtrent de vermeende moordaanslag op verzoekers neef door de taliban. De vaststelling dat hij slechts fotokopieën en geen originele stukken bijbrengt en voormelde objectieve informatie aangaande de bewijswaarde van Afgaanse documenten mede in acht genomen, slaagt verzoeker er met voormelde stukken niet in een persoonlijke vrees om door de taliban te zullen worden gedood *in concreto* aannemelijk te maken.

De overige stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota hebben betrekking op verzoekers leven in België en houden geen verband met de feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan het vertrek uit zijn land van herkomst (aanvullende nota verzoeker, stukken 5-7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

Daarnaast stelt verzoeker in het eerste middel dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten en dat de taliban ondertussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om onder meer te worden beschouwd als 'afvallige', 'niet-gelovige' en 'geen goede moslim'. Hij stelt in dit verband ook geweld te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op

de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken,

“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1).* Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).*

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).* Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 96).*

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *“Afghanistan Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *“Afghanistan Targeting of individuals”*, augustus 2022, en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”, juni 2023, p. 44).* In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel

bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus "Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus "Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 100).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de gemachtigde van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In zoverre verzoeker in het eerste middel hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing hierover:

“Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in 2001 en Afghanistan verlaten heeft in de tweede helft van 2021, zodat moet worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in Afghanistan tot de derde graad naar school is gegaan en er gedurende zes of zeven jaar gewerkt heeft aan het medische departement van een universiteit, alsook dat hij nog wekelijks contact heeft met zijn familie in Afghanistan, meer bepaald met zijn moeder, zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker zich bedient van een tolk Pasjtoe en aangeeft soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p 4).

Vervolgens licht verzoeker toe dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden verliet, namelijk op 21 augustus 2021, hij zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar westerse muziek luistert. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels bijna twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij zich anders is beginnen te gedragen nader te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker zich intussen anders zou kleden en naar westerse muziek zou luisteren, en dat hij in België deelneemt aan activiteiten met mannen en vrouwen, ter staving waarvan hij enkele foto's voegt bij zijn aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 5), onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Tevens legt verzoeker middels zijn aanvullende nota een steunbrief van zijn werkgever en een loonbrief neer waaruit blijkt dat hij in België al meerdere dagen heeft gewerkt en zijn werkgever zich tevreden toont over zijn prestaties (aanvullende nota verzoeker, stukken 6 en 7). Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, wijst de Raad erop dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige

Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Wat de algemene landeninformatie in het verzoekschrift over leven onder talibanbewind betreft, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in het eerste middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 22 februari 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoeker "*in de meest ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT